

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Růžový panter, nevládní protikorupční organizace**, sídlem Praha 1, Loretánské nám. 109/3, zast. JUDr. Karlem Jelínkem, advokátem, sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 3a, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 19.8.2010, č.j. 10/85 702/2010-RK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 19.8.2010, č.j. 10/85 702/2010-RK, a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 12.7.2010, č.j. 52/80112/2010, se zrušují.
- II. Žalovanému se nařizuje poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku úplný text protokolů o výsledku veřejnosprávních kontrol projektů Fondu soudržnosti provedených žalovaným v roce 2008 a 2009, a to dle žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 4.5.2010.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.200,- Kč a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Karla Jelínka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 4.5.2010 žádost o poskytnutí informací – kopií zpráv o provedených auditech v roce 2008 a 2009, které provedl Auditní orgán, Centrální harmonizační jednotky Ministerstva financí.

Rozhodnutím Auditního orgánu, Centrální harmonizační jednotky Ministerstva financí ze dne 12.7.2010, č.j. 10/85 702/2010-RK, povinný subjekt rozhodl o částečném odmítnutí žádosti, kdy začernil rozsáhlou část poskytnutých protokolů o výsledcích veřejnosprávních kontrol podle § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (dále „zákon o svobodném přístupu

k informacím“ nebo jen „zákon“), neboť se dle povinného jedná o informace získané od třetích osob při plnění úkolů povinného subjektu v rámci kontrolní činnosti prováděné na základě zvláštního předpisu, podle kterého se na něj vztahuje povinnost mlčenlivosti, včetně informací představujících osobní údaje dle § 8a zákona.

Žalobce podal dne 30.7.2010 rozklad, ve kterém požádal o zrušení rozhodnutí povinného a poskytnutí požadovaných informací s tím, že rozklad odůvodní do 20 dnů. Rozklad byl podán emailem dne 30.7.2010, následně byl podán v písemné verzi na poštu dne 3.8.2010.

Výzvou ředitele kabinetu ministra financí ze dne 5.8.2010, č.j. 1085/702/2010/2350 IK, byl žalobce vyzván dle § 37, 82 odst. 2 s.ř., aby řádně odůvodnil rozklad do 9.8.2010 s ohledem na nemožnost prodloužení lhůty pro rozhodnutí o rozkladu dle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Kdy byla tato výzva žalobci doručena, nelze pro absenci doručenký ve správním spisu zjistit. V této souvislosti soud konstatuje, že žalovaný původně zaslal soudu pouze části spisu dle výběru žalovaného. Následně k výzvě soudu zaslal další části správního spisu, avšak stále nikoli v úplném rozsahu. Dle listiny předložené žalobcem byl rozklad doplněn podáním ze dne 23.8.2010.

Rozhodnutím ministra financí ze dne 19.8.2010, č.j. 10/85 702/2010-RK, byl rozklad žalobce zamítnut. Ministr financí konstatoval, že rozklad nespĺňuje podmínky stanovené v § 82 odst. 2 s.ř., neboť žalobce neuvedl, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí. Dle ministra financí zákonem stanovená lhůta pro podání rozkladu je pro žadatele o informace i pro odvolací orgán závazná a nepřekročitelná, neboť § 16 odst. 3, zákona o svobodném přístupu k informacím ukládá druhoinstančnímu orgánu povinnost rozhodnout o rozkladu do 15 dnů ode dne doručení rozkladu, přičemž tuto lhůtu nelze dle žalovaného prodloužit. Žalobce nerespektoval dodatečně stanovenou lhůtu žalovaným k doplnění blanketního rozkladu a podstatnou vadu rozkladu neodstranil. Ačkoli ministr financí provedl rozsáhlé uvážení o náležitostech rozkladu a vázanosti rozsahem přezkumu dle podaného rozkladu, přesto věcně posoudil, zda postupem povinného byl žalobce dotčen na svých právech a konstatoval, že bylo postupováno v souladu s právní úpravou a že aplikace zákonných důvodů pro neposkytnutí určitého typu informací dle § 8a a § 11 odst. 3 zákona byla řádně odůvodněna. Dle ministra financí z odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí jsou seznatelné úvahy, kterými se povinný řídil. Neposkytnuté části protokolů považoval ministr financí za informace podléhající ochraně dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a dále se jedná o informace, které byly ministerstvu financí poskytnuty třetími osobami ve smyslu § 11 odst. 3 zákona.

Žalobce v žalobě namítá, že povinný subjekt byl povinen poskytnout informace v celém rozsahu, neboť výjimka dle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím na danou věc nedopadá. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jaké informace byly odepřeny a proč. Povinný subjekt řádně nezdůvodnil začernění pasáží u jednotlivých protokolů o kontrole, kdy nevymezil v každém konkrétním protokole části, kde jsou informace povahy osobních údajů a kde jsou informace získané od třetích osob, zároveň je nijak obecně necharakterizoval. Žalobci by měl být znám alespoň základní charakter odepřených informací, např. zda v určité části protokolu jsou údaje týkající se jména, příjmení, funkčního zařazení a data narození osob provádějících kontrolu. Z protokolu o výsledcích veřejnosprávní kontroly vyplývá, že povinný subjekt, který prováděl kontrolu, kontroloval Ministerstvo pro místní rozvoj, resp. orgán spravující Fond soudržnosti. Povinný subjekt dle žalobce nekontroloval další subjekt. Povinný subjekt tedy kontroloval

orgán státní správy, který je povinen mít k dispozici informace od jednotlivých subjektů, které jsou součástí operačních programů EU, ve kterých se rozhoduje o přidělování veřejných prostředků EU a o způsobu jejich čerpání. Jak povinný subjekt, tak subjekt kontrolovaný, jsou orgány veřejné moci vykonávající veřejnou správu. V obou případech se jedná o subjekty dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud by žalobce požádal o poskytnutí informace přímo ministerstvo pro místní rozvoj, bylo by ministerstvo povinno tuto informaci poskytnout. Dále má žalobkyně za to, že výjimky dle § 8a zákona nesplňují např. informace o jméně, příjmení a funkčním zařazení kontrolujících osob, v případě kontrolovaných osob, zejména jedná-li se o pracovníky subjektu dle § 2 odst. 1 zákona s ohledem na § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce dále uvedl, že nebylo přihlédnuto k důvodům uvedených v doplnění rozkladu. Žalobkyně podala blanketní rozklad a v souladu se lhůtou dle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím požádala o lhůtu dalších 20 dnů, žalovaný však této lhůty nedbal a stanovil k doplnění rozkladu lhůtu nepřiměřenou, resp. nesplnitelnou. Ve čtvrtek 5.8.2010 byl správnímu orgán doručen rozklad a správní orgán stanovil lhůtu k doplnění rozkladu do pondělí 9.8.2010. Žalovaný byl dle § 37 odst. 3 s.ř. povinen vyzvat k odstranění vady podání a stanovit přiměřenou lhůtu. Postupem žalovaného tak došlo ke zkrácení procesních práv žalobce. Žalovaný vědomě a účelově stanovil lhůtu, ve které žalobce nemohl uplatnit zákonné procesní právo. Lhůta stanovená v § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je pouze lhůtou pořádkovou. Jelikož žalovaný neznal důvody rozkladu, nebyl oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí, věděl-li, že důvody rozkladu budou ve stanovené lhůtě doplněny. Výzvu k odstranění vady podání však žalobce obdržel až po vydání rozhodnutí ministra financí.

Žalobce nesdílí právní názor povinného subjektu, že na protokoly o výsledku veřejnosprávní kontroly povinného subjektu přímo navazují postupy orgánů činných v trestním řízení a proto nelze takové informace předčasně zveřejňovat. Žalobci není známo, že by na základě jakéhokoliv sděleného kontrolního protokolu bylo vedeno trestní řízení a povinný subjekt to sám konkrétně neuvádí. Pouze na základě úvah, že by takové materiály mohly být součástí trestního řízení, není povinný subjekt oprávněn nesdělít požadované informace. Povinný subjekt nemůže předjímat, které požadované dokumenty by mohly být součástí vyšetřování protiprávního jednání, a proto je z toho důvodu neposkytovat. Povinnému subjektu nepřísluší odmítnout požadované informace s odkazem na trestní řád nebo trestní zákon, neboť není orgánem, který by vedl trestní řízení.

Povinnost mlčenlivosti dle § 12 odst. 2 písm. f) zákona č. 552/1991 Sb. se dle žaloby vztahuje na jednotlivé kontrolní pracovníky, nikoliv na povinný subjekt jako takový (viz. § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím).

V podání ze dne 26.7.2013 žalobce doplnil, že článek 37 nařízení Komise č. 1828/2006, který odkazuje na článek 14, se dotýká informací, které souvisí s účetními záznamy, osobními údaji apod., nikoliv však informací, které požadoval žalobce. Žalovaný sice dle vyjádření k žalobě určité informace poskytnout odmítá, přesto je však z části poskytl. Aplikaci předpisů EU lze užít ve vztahu k dílčím informacím získaných kontrolní činností v jejím průběhu, např. k osobním údajům, účetní operaci apod., v žádném případě však výsledky kontrolní činnosti nemohou být neveřejnou záležitostí, vzhledem k tomu, že kontrolní činnost je vázána ke kontrole výhradně veřejných prostředků. Přitom řada ústředních orgánů kontrolní zprávy běžně zveřejňuje. Žalobce nemá možnost jinak zjistit, zda

povinný subjekt provedl pouze tyto kontroly a zda úmyslně veřejnosti nezatajil jiné další kontrolní zprávy.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, upozornil na ust. § 5 zákona č. 83/1990 Sb., podle kterého sdružení nesmí vykonávat funkci státních orgánů a nesmí řídit státní orgány a ukládat povinnost občanům, kteří nejsou jejich členy. Auditní orgán, Centrální harmonizační jednotka Ministerstva financí představuje sui generis útvar Ministerstva financí, který mj. v přímé součinnosti s komisí EU, Evropským účetním dvorem a Evropským úřadem pro boj proti podvodům při ověřování stavu normativního se stavem skutečným v systémech a procesech implementace prostředků z rozpočtu EU, s důrazem především na detekci a identifikaci rizik a podezření a nesrovnalosti protiprávních jednání. Postupuje podle přímo použitelných právních předpisů EU a je normativně i metodicky přímo řízen, dozorován a kontrolován příslušnými orgány EU a ČR. Žalobcem požadované informace podle platného a účinného práva EU a ČR nespádají do kategorie povinných údajů a informací, které by žalovaný musel povinně zveřejňovat či zpřístupňovat. Právní předpisy EU a ČR dle žalovaného výslovně zakazují požadované údaje zpřístupňovat či zveřejňovat. Žalobce se domáhá zpřístupnění informací, které žalovaným nesmějí být sděleny jiným osobám a orgánům, než které jsou v ČR nebo v příslušných orgánech EU oprávněny je znát z titulu své funkce (zpravidla dozorové, kontrolní a vyšetřovací). Z důvodu principu aplikační přednosti normativních aktů orgánů EU je třeba v dané věci přednostně aplikovat příslušné nařízení Komise č. 1828/2006. Dále dle žalovaného nelze poskytnout informace nalézající se v režimu ochrany ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a informace nalézající se v režimu ochrany zákona č. 101/2000 Sb. a ustanovení § 12 odst. 2 písm. f) zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole.

Dle žalovaného tvrzení žaloby o zkrácení jeho procesních práv je zcela nedůvodné, neboť je nepochybné, že žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě a v souladu se zákonem, přičemž lhůtu pro vydání napadeného rozhodnutí nebyl oprávněn žalovaný prodloužit (§ 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím). Žalovanému není známo, že by z titulu své funkční působnosti ústředního orgánu uplatňoval vůči žalobci veřejnou moc způsobem, pro který by žalobce měl důvod podání předmětné žaloby a zároveň, že by žalobce byl v daném případě na základě účinného právního stavu oprávněn k tomu, aby vykonával dozorovou, kontrolní či vyšetřovací funkci vůči postupům žalovaného. Dle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a práva vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu. Dle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky o provedení stanoví zákon. Žalovaný ponechává na zvážení soudu, zda ust. §§ 2 odst. 1, 8a zákona o svobodném přístupu k informacím s ohledem na § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. není v rozporu s čl. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný sice není orgánem činným v trestním řízení, avšak de facto působí na úseku detekce a identifikace rizika podezření na nesrovnalosti protiprávních jednání. Dle žalovaného „v demokraticky právních státech euroatlantického civilizačního procesu vyznačujícím se principem vlády práva, je principiálně právní, morálně i mravně nepřijatelné jakékoliv zveřejňování či zpřístupňování dokumentů, které jsou ve stádiu detekce a identifikace podezření na protiprávní jednání, tedy ve stádiu najisto neprokázaných podezření na protiprávní jednání a umožňování takovým postupem v rozporu s principem presumpce nevinny komukoliv jakékoliv středověké kamenování, prověřování či šikanování kohokoliv pro jakéhokoliv najisto neprokázaného podezření na protiprávní jednání po dobu, kdy o takovémto jednání nerozhodne příslušný soud svým

pravomocným rozhodnutím. Opačný postup by byl v hrubém rozporu se základními principy evropského demokratického právního státu. Zároveň předčasné zveřejňování informací nalézajících se v procesu detekce a identifikace podezření na nesrovnalosti může mít kontraproduktivní účinky spočívající ve zveřejnění signálu pro pachatele nesrovnalosti“.

Městský soud v Praze přezkoumal bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Věc posoudil následovně.

Soud se nedřívě zabýval procesním postupem žalovaného po podání rozkladu.

Žalobce podal proti rozhodnutí rozklad v zákonné lhůtě, neboť podání rozkladu učiněné emailem dne 30.7.2010 bylo v souladu s § 37 odst. 4 s.ř. doplněné písemným podáním na poštu dne 3.8.2010 (rozhodnutí povinného subjektu doručeno žalobci dne 16.7.2010). Žalovaný vyzval žalobce k doplnění rozkladu do 9.8.2010, neboť podaný rozklad neobsahoval uvedení důvodů rozkladu. Podle § 82 odst. 2 s.ř. sice byl žalobce povinen uvést důvody rozkladu, nikoli však ve lhůtě k podání rozkladu.

Podle ust. § 82 odst. 2 s.ř. musí odvolání mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 s.ř. a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Z citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že náležitosti odvolání (rozkladu) jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. Každé podání, které má být posouzeno jako rozklad, musí obsahovat specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního posouzení ve věci či nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu věci či nedostatky v dokazování.

Podle § 37 odst. 3 s.ř. nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Rozklad je podáním ve smyslu § 37 s.ř., nemá-li rozklad nějakou náležitost vyplývající z ust. § 37 s.ř. nebo z ust. § 82 odst. 3 s.ř., správní orgán dle § 37 odst. 3 s.ř. vyzve účastníka k odstranění vad v přiměřené lhůtě (srovnej § 93 odst. 1 s.ř., dle kterého se pro rozkladové řízení použijí obdobně ustanovení hlavy I. - IV., VI. a VII. v druhé části s.ř.).

Rozkladový orgán rozhoduje na základě rozkladu podaného účastníkem správního řízení. V souladu s ust. § 89 odst. 2 s.ř. přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu, přitom má na zřeteli, že rozhoduje na základě podaného rozkladu, a vypořádá se všemi námitkami, v něm uvedenými. V odůvodnění rozhodnutí o rozkladu je správní orgán povinen uvést, jak konkrétně jednotlivé rozkladové námitky posoudil, z jakých skutkových okolností vycházel, jak je právně hodnotil, případně jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů. Nezbytným předpokladem („condicio sine qua non“) řádného posouzení rozkladových námitek je znalost takových námitek. Pokud námitky v rozkladu uvedeny nejsou, nemůže rozkladový orgán o rozkladu zákonným způsobem rozhodnout. Absence rozkladových

námitek pak představuje podstatnou vadu podání, pro kterou nelze v rozkladovém řízení pokračovat. Bylo tedy povinností žalovaného, vyzvat žalobce k odstranění vad podání a až poté rozhodnout. Žalovaný sice vyzval žalobce k odstranění vad rozkladu, avšak poskytnutá lhůta byla zcela nepřiměřená. Rozklad byl žalovanému doručen ve čtvrtek 5.8.2010 a téhož dne žalovaný stanovil žalobci lhůtu k doplnění rozkladu do pondělí 9.8.2010. Žalovaný poté vydal rozhodnutí dne 19.8.2010, žalobce však doplnil rozklad dne 23.8.2010. Lhůta stanovená k doplnění rozkladu do 9.8.2010 byla v rozporu s povinností správního orgánu stanovit přiměřenou lhůtu k odstranění vady podání podle § 37 odst. 3 s.ř., neboť takto stanovená lhůta bez ohledu na okamžik doručení výzvy žalobci (ve správním spise není doklad o doručení výzvy žalobci) objektivně neumožnila žalobci doplnit rozklad. Výklad lhůty dle ust. § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím žalovaným je nesprávný, jedná se o pořádkovou lhůtu, nikoli lhůtu zakládající případnou fikci rozhodnutí. Jedná se tedy o lhůtu překročitelnou, zejména pokud účastník podá blanketní opravný prostředek. Lhůta stanovená v ust. dle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nebránila žalovanému poskytnout žalobci delší lhůtu k odstranění vady rozkladu a tedy nerozhodnout o rozkladu ve lhůtě dle § 16 odst. 3 zákona počínaje podáním rozkladu. Soud dospěl k závěru, že lhůta stanovená žalovaným k odstranění vady rozkladu nezaložila sledované účinky, žalobci nevznikla povinnost doplnit rozklad do 9.8.2010. Pouze z důvodu nepřiměřeně stanovené lhůty k doplnění rozkladu vzniklo žalobci legitimní očekávání oprávněnosti doplnit rozklad v jím uvedené lhůtě 20 dnů a to počínaje od podání písemného rozkladu dne 3.8.2010. Žalobce doplnil řádně rozklad dne 23.8.2010, tedy v dané 20 denní lhůtě. Jelikož žalovaný vydal rozhodnutí před uplynutím této lhůty, nevypořádal se s důvody rozkladu žalobce podle §§ 68 odst. 3, 89 odst. 2 s.ř., proto je dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí povinného subjektu i žalovaného je také dána tím, že v rozsahu odmítnuté informace dle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím není zcela zřejmé, v čem spočívá odlišnost poskytnuté části informace (protokolu) od části neposkytnuté dle § 11 odst. 3 zákona, jestliže určité části protokolu žalovaný poskytl a to i takové části, o nichž ve vyjádření k žalobě uvádí, že je poskytnout nelze, např. sdělení příjemce pomoci v protokolu č.j. 17/101 200/2007. Porovnáním poskytnuté a neposkytnuté části protokolu lze velmi obtížně uchopit důvod odepření informace a to i přes doplnění důvodů odepření ve vyjádření k žalobě, jestliže např. v protokolu č.j. 17/101 200/2007 žalovaný odepřel informaci - *počet příloh* : 2. Začerněním celých odstavců protokolu bez uvedení konkrétních důvodů odepření informace, žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 s.ř. odepřel žalobci právo účinně napadnout rozkladem absentující důvody rozhodnutí.

Zákon o svobodném přístupu k informacím upravuje povinnost tzv. povinných subjektů poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, kterými jsou podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Není sporu, že žalovaný je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona. Požadované informace se vztahovaly k působnosti povinného, neboť jde o žalovaným provedenou kontrolu dle zákona č. 320/2001 Sb. a zákona č. 552/1991 Sb. s předmětem kontroly: řídicí a kontrolní mechanismy projektu Fondu soudržnosti kontrolovaného subjektu Ministerstva pro místní rozvoj.

Při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, provedeného zákonem o svobodném přístupu k informacím, je třeba jakákoli omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem. Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých zákon o svobodném přístupu k informacím umožňuje právo na poskytnutí informací omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu zákona i ústavně zaručeného práva garantovaného čl.

17 Listiny základních práv a svobod. Právo na informace představuje ve vztahu k veřejné správě jednu ze záruk zákonnosti, která by extenzivním výkladem byla značně omezena, ne-li popřena. Přístup k informacím současně posiluje důvěru veřejnosti ve veřejnou správu, proto je třeba učinit vše k zajištění co nejúplnější dostupnosti informací v držení veřejné moci pro veřejnost. Vždyť poskytování informací a otevřenost veřejné správy je jedním z dílčích principů dobré správy. Právo na informace však není bezbřehé a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity. Pověštinou se jedná o omezení, která vyplývají z potřeby ochrany legitimních veřejných zájmů, což kupř. podle Doporučení Rady Evropy č. (81) 19 jsou restrikce v podobě národní a veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku, prevence zločinnosti nebo ochrany soukromí. Dle usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, „*právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. ... Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvidavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápáno velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. ... Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.*“ Jak uvedl Ústavní soud, právo na informace má charakter nástroje, který slouží jako prostředek účasti na veřejném životě.

Právo na informace garantuje každému Listina základních práv a svobod v čl. 17, podle kterého je právo na informace zaručeno a lze jej omezit jen zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Provedení Listinou garantovaného práva na informace zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím. Výkon práva na informaci nelze považovat za výkon funkce státního orgánu, jak s odkazem na ust. § 5 zákona č. 83/1990 Sb. namítá žalovaný. Zároveň je ale výkon práva na informaci limitován zákazem šikanózního výkonu práva. Žalobce však nijak nespécifikoval, na základě čeho dovozuje úmysl žalobce realizovat *středověké kamenování nebo šikanování kohokoliv pro jakéhokoliv najisto neprokázaného podezření na protiprávní jednání*, přičemž z obsahu odepřené informace dle soudu neplynou žádné informace o závažném porušení povinností konkrétních subjektů. Nehledě k tomu, že kritériem povinnosti sdělit informaci dle zákona o svobodném přístupu k informacím není hodnotící povaha informace ke třetímu subjektu, tedy zda při kontrolní činnosti bylo zjištěno porušení zákonné povinnosti třetí osobou či nikoli.

Zákon o svobodném přístupu k informacím vychází z generální klauzule obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s vymezením taxativně uvedených výluk z této povinnosti. Výluku z obecné informační povinnosti krom jiného představuje ochrana soukromí dotčené fyzické osoby dle § 8a zákona, podle kterého informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Projev zaměstnance orgánu státní správy při výkonu jeho činnosti není projevem osobní povahy, proto uvedení jména a příjmení, funkčního zařazení a podpisu zaměstnance orgánu státní správy při výkonu státní správy není informací týkající se osobnosti, soukromí zaměstnance. Pouhé uvedení jména a příjmení není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, ani ve smyslu ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím (viz. Sb. NSS 1944/2009). Soud se seznámil s úplným

obsahem požadované informace a zjistil, že protokoly obsahují pouze jména příslušných zaměstnanců žalobce provádějících kontrolu a zaměstnanců kontrolovaného Ministerstva pro místní rozvoj s uvedením jejich pracovního zařazení a provedením jejich podpisů. Dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů *správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.* Předmětné protokoly o kontrole neobsahují údaje osobní povahy ve smyslu § 8a zákona, proto je vyloučena aplikace ust. § 8a zákona, jak výslovně stanoví § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný tak nebyl oprávněn odepřít informaci v rozsahu údajů obsahujících jména a příjmení zaměstnanců kontrolujícího a kontrolovaného státního orgánu s jejich podpisy v protokolu o kontrole.

Žalovaným namítaný, avšak nijak argumentačně zdůvodněný, rozpor ust. § 2 odst. 1, 8a zákona o svobodném přístupu k informacím se základním právem rovnosti dle čl. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod tak není dán, neboť jak výše uvedeno, jméno a příjmení zaměstnance orgánu státní správy není osobním údajem. Pokud žalovaný odkazem na čl. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod hodlal uplatit „své právo rovného přístupu“, je nutno uvést, že vztah žalobce (účastníka správního řízení) a žalovaného (správního orgánu) je dán nerovným vrchnostenským postavením žalovaného vůči žalobci. Nehledě k tomu že základní práva dle čl. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod jsou garantována pouze osobám fyzickým.

Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, stanoví, že povinný subjekt neposkytne informaci, kterou získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu), podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

Podle § 12 odst. 2 písm. f) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole jsou kontrolní pracovníci mj. povinni zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností. Podle § 15 odst. 1 odst. 2 tohoto zákona o kontrolním zjištění se pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. V protokole se uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že povinný subjekt je povinen poskytnout na žádost i informace týkající se jím prováděné kontrolní činnosti, za předpokladu, že se jedná o informace, které vznikly činností povinného subjektu. Poskytnutí takových informací není v rozporu s ust. § 12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole, což výslovně stanoví § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterého *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*

Ve vztahu k předmětu žádosti žalobce proto zbývá posoudit, zda protokol o provedené státní kontrole je listinou, která vznikla činností ministerstva nebo nikoli, popř. které jeho části a případně přílohy k tomuto protokolu.

Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Podle názoru soudu je proto zřejmé, že protokol o provedené státní kontrole jako celek je listinou, která vznikla činností ministerstva. Protokol musí sepsat kontrolní pracovník, který v něm popisuje průběh kontroly a zjištění učiněná v jejím průběhu, tj. jedná se o popis skutečností, které nastaly v průběhu vykonávání státní kontroly, tedy v průběhu činnosti ministerstva. Informací vzniklou činností ministerstva není pouze závěr tohoto protokolu, nýbrž celý jeho obsah.

Jinak je tomu již v případě příloh, které mohou být k takovému protokolu připojeny. Jedná-li se opět o listiny, které vyhotovil kontrolní pracovník (např. sumarizace jednotlivých zjištění učiněných v průběhu kontroly), má povinný subjekt povinnost poskytnout žadateli i takovou listinu. Jedná-li se však o listiny vyhotovené kontrolovaným subjektem (nebo i třetí osobou, např. smluvním partnerem kontrolované osoby), které byly kontrolním pracovníkům předány v průběhu kontroly (např. faktury vystavené kontrolovanou osobou, smlouvy uzavřené mezi kontrolovanou osobou a třetím subjektem), je zřejmé, že se nejedná o informace, které vznikly činností povinného subjektu, neboť jsou výsledkem činnosti kontrolované osoby (popř. třetích osob). Poskytnutí takových informací bude bránit § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Zároveň má soud za to, že v souladu s účelem ochrany třetí osoby ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a účelem práva na informaci jako takového lze mít za to, že třetí osobou ve smyslu § 11 odst. 3 zákona je osoba odlišná od povinných subjektů dle § 2 odst. 1, 2 zákona. Žalovaný podrobil kontrole řídicí a kontrolní činnost Ministerstva pro místní rozvoj, tedy činnost jiného povinného subjektu dle § 2 odst. 1 zákona, není tak dán racionální důvod ochrany potencionálních práv jiného orgánu státní správy, zde Ministerstva pro místní rozvoj. Co se týče ostatních subjektů – příjemců pomoci Fondu soudržnosti, protokoly obsahují pouze obecnou identifikaci projektu, výši financování a všeobecné kontrolní zjištění, tedy nikoli údaje týkající se obchodního tajemství nebo majetkových poměrů (§ 8, 10 zákona). Příjemce pomoci Fondu soudržnosti je identifikován pouze v jednom případě (protokol č.j. 17/101/ 200/2007) a v tomto rozsahu žalovaný také informaci poskytl. Jelikož příjemci pomoci Fondu soudržnosti jsou příjemci veřejných prostředků, na jejich základní údaje se vztahuje informační povinnost dle § 8b zákona.

Namítá-li žalovaný, že předpisy EU zakazují poskytnout požadované informace, lze žalobci přisvědčit pouze v rozsahu tvrzené aplikační přednosti normativních aktů orgánů EU před vnitrostátní právní úpravou. Z nařízení Komise č. 1828/2006 však nijak neplyne, že zde stanovená povinnost mlčenlivosti v čl. 37 je jiné povahy než stanovená povinnost mlčenlivosti dle vnitrostátní úpravy (např. výše uvedené ust. § 12 odst. 2 písm. f) zákona č. 552/1991 Sb.), která je v rozsahu práva na informace výslovně prolomena ustanovením § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterého *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony*. Aplikační přednost nařízení Komise č. 1828/2006 je tak dána pouze v rozsahu stanovené povinnosti mlčenlivosti v rámci činnosti dle daného nařízení, nikoli v oblasti práva na informaci, tedy oblasti neregulované nařízením Komise č. 1828/2006.

Dále má soud za to, že vzhledem k obsahu požadované informace nelze aplikovat nařízení Komise č. 1828/2006 na žádost žalobce o informaci. Dle článku 37 odst. 1, 2 nařízení Komise č. 1828/2006, nazvaného *ochrana osobních údajů, členské státy a Komise přijmou*

veškerá nezbytná opatření, aby předešly jakémukoli neoprávněnému zveřejnění informací uvedených v čl. 14 odst. 1, informací shromážděných Komisí v průběhu auditů a informací uvedených v oddíle 4 nebo přístupu k nim. Informace uvedené v čl. 14 odst. 1 spolu s informacemi shromážděnými Komisí v průběhu auditů využije Komise výhradně za účelem splnění svých povinností podle článku 72 nařízení (ES) č. 1083/2006. Evropský účetní dvůr a Evropský úřad pro boj proti podvodům mají k těmto informacím přístup. Informace uvedené v čl. 14 odst. 1 jsou účetní záznamy operací a údaje o provádění uvedené v čl. 60 písm. c) nařízení (ES) č. 1083/2006 obsahující informace stanovené v příloze III tohoto nařízení. Dle v čl. 60 písm. c) nařízení (ES) č. 1083/2006 řídicí orgán odpovídá za řízení a provádění operačního programu v souladu se zásadou řádného finančního řízení, a zejména zajišťuje existenci systému pro záznam a uchování účetních záznamů v elektronické podobě pro každou operaci v rámci operačního programu a shromažďování údajů o provádění nezbytných pro finanční řízení, monitorování, ověřování, audit a hodnocení. Obsahem odepřené informace v posuzované věci nejsou konkrétní účetní záznamy operací dle čl. 14 odst. 1, obsahem také nejsou informace shromážděné Komisí v průběhu auditů a informace uvedené v oddíle 4 (nesrovnalosti), proto je aplikace článku 37 odst. 1 nařízení komise (ES) č. 1828/2006 vyloučena. Nedostatky zjištěné kontrolním orgánem v protokolech o kontrole uvedené mají pouze obecnou povahu, bez specifikace ke konkrétní účetní operaci, což plyne také z předmětu kontroly, neboť předmětem kontroly byla kontrolní a řídicí činnost Ministerstva pro místní rozvoj. Pouze protokol č. 52/55 402/2008 obsahuje podezření na nesrovnalost ve smyslu čl. 27 písm. c) nařízení komise č. 1083/2006, které však bylo vyvráceno šetřením příslušného správce daně. Nejde tak o nesrovnalost ve smyslu čl. 27 písm. c) nařízení komise č. 1083/2006.

Dle článku 37 odst. 3 nařízení Komise č. 1828/2006 *Evropský účetní dvůr a Evropský úřad pro boj proti podvodům mají k těmto informacím přístup. Údaje vedené v oddíle 4 nesmějí být sděleny jiným osobám než těm, které jsou v členských státech nebo v orgánech společenství oprávněny je znát z titulu své funkce.* Jak výše uvedeno odepřená část informace neobsahuje informace uvedené v oddíle 4 nařízení Komise č. 1828/2006 (nesrovnalosti). I kdyby odepřená informace obsahovala informace uvedené v oddíle 4 nařízení Komise č. 1828/2006, nařízením Komise stanovená povinnost mlčenlivost se nevztahuje na právo požadovat informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a podle zákona o svobodném přístupu k informacím s výhradou zde stanovené výluky z informační povinnosti.

Dle článku 37 odst. 4 nařízení Komise č. 1828/2006 *jakékoliv osobní údaje, které jsou součástí informací uvedených v čl. 7 odst. 2 písm. d), jsou zpracovány pouze za účelem stanoveným ve zmíněném článku.* Dle čl. 7 odst. 1 nařízení Komise *řídicí orgán zajistí, aby se informační a propagační opatření prováděla v souladu s komunikačním plánem a aby se zaměřila na rozsáhlou propagaci v médiích s využitím různých forem a metod komunikace na příslušné územní úrovni.* Dle odst. 2 písm. d) nařízení Komise *řídicí orgán odpovídá za organizaci přinejmenším následujících informačních a propagačních opatření: elektronického nebo jiného zveřejnění seznamu příjemců, názvů operací a výše částky financování přidělené operacím z veřejných zdrojů.* Informaci o názvu operací a příjemci žalovaný neodepřel, odepřel však výši financování. Pokud čl. 7 odst. 2 nařízení Komise stanoví informační a propagační opatření zahrnující také výši částky financování přidělené operacím z veřejných zdrojů, je zřejmé, že není racionálního důvodu neposkytnout informaci v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy mimo komunikační plán, jestliže Komise stanovila povinnost zveřejnit žalovaným odepřené údaje o financování jednotlivých projektů. Dle čl. 7 nařízení Komise *se jména účastníků operací Evropského sociálního fondu neuvádí.* V tomto rozsahu však žalovaný informaci neodepřel, neboť pouze v protokolu č.j. 17/101/ 200/2007 byl uveden příjemce, který byl i žalobci sdělen v neodepřené části poskytnuté informace.

Předmětem kontroly byla činnost Ministerstva pro místní rozvoj vztahující se pouze k Fondu soudržnosti nikoli Evropskému sociálnímu fondu, odepřené části požadované informace neobsahovala *jména účastníků operací Evropského sociálního fondu*, proto v uvedeném rozsahu byla aplikace nařízení Komise také vyloučena.

Požadované informace nejsou dokumenty Evropského parlamentu, Rady ani Komise, proto nelze v dané věci aplikovat nařízení Komise č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise.

Žalovaný navrhl jako důkaz odpověď katedry evropského práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy ze dne 24.11.2010 na právní názor žalovaného. Dle § 125 o.s.ř. *za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech účastníků*. Právní stanovisko jakékoliv autority není důkazem dle § 125 o.s.ř., neboť neprokazuje skutkový stav. Účastník řízení může učinit odborné stanovisko součástí svého podání, kterým je následně soud povinen se vypořádat. Žalovaný neučinil odpověď Právnické fakulty Univerzity Karlovy součástí svého podání zřejmě již z toho důvodu, že sdělení fakulty neobsahuje žádné právní úvahy a závěry. Dle příslušné katedry Právnické fakulty Univerzity Karlovy je *právní názor žalovaného opodstatněný*. Právní názor žalovaného, který byl součástí žádosti žalovaného o právní názor Právnické fakulty Univerzity Karlovy, však není srozumitelný. Kromě konstatování obsahu nařízení Komise č. 1828/2006 obsahuje závěr o tom, že povinný *Auditní orgán nesmí sdělit jiným osobám, než těm, které jsou v členský státech nebo orgánech Společenství oprávněny je znát z titulu své funkce, informace nalézající se v režimu ochrany ust. § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.* Žalovaný tak v žádosti o stanovisko neprovedl kvalifikovaný právní rozbor dané problematiky s ohledem na rozhodné skutkové okolnosti. Se závěrem o tom, že Auditní orgán je vázán výlukou dle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, se soud také ztotožňuje, zejména pokud takto výslovně stanoví zákon. Spor však spočíval v subsumpci rozhodného skutku pod ust. § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy zda požadovaná a následně odepřená informace je skutečně údajem zakládajícím výlukou z informační povinnosti dle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Bez identifikace odepřené informace nelze přijmout relevantní právní závěr o aplikovatelnosti § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby dle s.ř.s. soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Ust. § 16 odst. 4 zákona je výlukou z kasačního principu řízení dle soudního řádu správního, soud v řízení o žalobě dle zákona o svobodném přístupu k informacím je nejen oprávněn napadené správní rozhodnutí zrušit, ale také je oprávněn, resp. povinen, v případě oprávněné žádosti o informaci uložit povinnému subjektu povinnost poskytnout požadovanou informaci. Důsledkem revizního principu řízení o žalobě dle zákona o svobodném přístupu k informacím je skutečnost, že soud může dle okolností věci učinit zcela novou vlastní úvahu o tom, zda je povinný subjekt povinen požadovanou informaci sdělit a to bez ohledu na rozsah důvodů uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí ale i důvodů uvedených žalovaným v soudním řízení. *Úkolem soudu samozřejmě není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti (i pro vyhovění pozn. soudu) či nahrazoval důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinné osoby neobstojí (viz bod 21 rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 – 65 ve věci Oživení, o. s.). Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda prima facie není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí*

žádosti. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by zrušit obě správní rozhodnutí a nařídít povinné osobě poskytnout informaci žadateli (tj. postupovat dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím), nýbrž by mohl toliko rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, event. odst. 3 s. ř. s.), v němž by povinná osoba zpravidla žádost opětovně odmítla, tentokrát však ze správného důvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 28/2010-86).

Ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož se neposkytují informace o probíhajícím trestním řízení, je třeba jej vykládat takovým způsobem, aby poskytnutím informací nemohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Výluka poskytování informací tedy není samoučelná, nýbrž souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení - řádné prošetření skutku, který naplňuje znaky trestného činu. Zákonná výluka se však nevztahuje pouze na orgány činné v trestním řízení, ale i na jiné orgány, které disponují informacemi, jejichž zveřejnění by mohlo případně zmařit či ohrozit objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Výluka spočívající v neposkytnutí informací o probíhajícím trestním řízení podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím je toliko dočasného charakteru. Dočasnost je dána dobou trvání trestního řízení, a to právě s ohledem na jeho smysl a účel. Po pravomocném skončení trestního řízení proto není na místě nadále poskytnutí informací bránit. To vyplývá nejen z § 12 zákona, ale i z dikce samotného ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona, které hovoří o „*probíhajícím trestním řízení*“. Podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím proto nelze poskytovat informace, které mají vazbu a vztah k probíhajícímu trestnímu řízení a jejichž poskytnutí by mohlo jeho účel zmařit či ohrozit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 18/2009 – 63). Žalovaný se sice ve svém vyjádření k žalobě expresivně dovolává *základních principů evropského demokratického právního státu*, avšak kromě obecného sdělení o *detekci a identifikaci rizika protiprávního jednání* neuvedl konkrétní údaj o zahájení trestního stíhání nebo podání podnětu k zahájení takového řízení, zejména s ohledem k obsahu předmětných protokolů o kontrole, které neobsahují pouze obecná víceméně pozitivní zjištění o řídicí a kontrolní činnosti Ministerstva pro místní rozvoj. Z obsahu odepřené informace tak nijak neplyne, že by mohla být dána výluka dle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Městský soud v Praze má za to, že odepření informace žalovaným bylo v rozporu s povahou institutu práva na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a zákona o svobodném přístupu k informacím. Jelikož soud neshledal důvody, které by založily výluku z povinnosti poskytnout informaci dle zákona o svobodném přístupu k informacím dle § 8a a § 11 zákona, zároveň soud v dané věci neshledává kolizi práva na informaci dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod s jiným právem, aplikace nařízení Komise č. 1828/2006 je vyloučena, dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně pro nezákonnost a uložil žalovanému (povinnému) povinnost sdělit žalobci požadovanou informaci v úplném rozsahu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) po 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.12.2012, a 3.100,-Kč za jeden úkon - vyjádření ze dne 26.7.2013 dle vyhlášky

č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.1.2013. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celkem tak žalobci náleží náhrada nákladů ve výši 10.200,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14.5.2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Mgr. Kamil Tojner, v.z.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková